

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/272/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6418200817
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Ďurian
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6418200817.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Dušana Ďuriana a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Ľubomíra Šablu, ako členov senátu, v spore žalobcu BL PLUS, s.r.o., IČO: 50798243, so sídlom v Prenčove, č. 177 (pôvodná žalobkyňa M. M., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v I. K., I. č. XXX/XX), proti žalovanému Home Credit Slovakia, a.s., IČO: 36234176, so sídlom v Piešťanoch, Teplická č. 7434/147, zastúpenému právnym zástupcom Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., IČO: 47234679, so sídlom v Trenčíne, 1. mája č. 173/11, v mene ktorého pred súdom koná Mgr. Gabriela Goliašová, advokátka a konateľka, o zaplatenie 712,52 € s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 7Csp/9/2018-65 zo dňa 08.06.2018, ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e.**

Žalovaný je **p o v i n n ý** nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v plnom rozsahu, do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky trov odvolacieho konania žalobcu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 prvá veta prvá rubrika Civilného sporového poriadku; ďalej len „C.s.p.“).

1.1 Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť pôvodnej žalobkyni sumu 712,52 € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 712,52 € od 09.02.2018 do zaplatenia v lehote 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia (prvý výrok) a žalovanému uložil povinnosť nahradiť pôvodnej žalobkyni trovy konania v rozsahu 100 % v lehote 15 od právoplatnosti rozhodnutia (druhý výrok).

1.2 Súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním, podľa ktorého pôvodná „žalobkyňa uzavrela so žalovaným dňa 09.05.2014 zmluvu o hotovostnom úvere pod číslom XXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalovaným poskytnutý úver v sume 2.000,- €; účastníci dvojstranného záväzku dojednali návratnosť poskytnutého úveru v pravidelných splátkach v sume 61,08 € pri uvedení počtu splátok 60 s termínom prvej splátky nasledujúcej prvým mesiacom nasledujúcim po poskytnutí úveru; celková výška splatná spotrebiteľom bola na dvojstrannom právnom úkone uvedená vo výške 3.417,60 €; súčasťou zmluvného záväzku bolo uvedenie ročnej priemernej nákladov vo výške 26,00 % a ročnej úrokovej sadzby vo výške 23,15 %; priemerná hodnota RPMN bola uvedená vo výške 18,87 %; za obdobie od 16.06.2014 do 12.01.2018 uhradila formou poštového styku pôvodná žalobkyňa v prospech žalovaného 44 splátok v celkovej sume 2.712,52 €“.

1.3 Podľa právneho posúdenia veci zo strany súdu prvej inštancie ide v prípade spornej zmluvy o zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch; preskúmaním zmluvy súd prvej inštancie zistil, že neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) a písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., t.j. termín konečnej splatnosti úveru a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; súd prvej inštancie uviedol, že „vykonaným prieskumom zmluvy stanovil, že predmetná zmluva neobsahovala všetky podstatné náležitosti, tak ako to vyžaduje vo svojom ustanovení § 9 ods. 2 zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch; pokiaľ žalobkyňa namietala absenciu kogentného ustanovenia podľa § 9 ods. 2 písm. c) citovaného zákona, a to neuvedenie adresy predávajúceho s týmto sa súd nestotožňuje, nakoľko v záhlaví samotného právneho úkonu zmluvy o hotovostnom úvere (vyčiernený údaj) je uvedená adresa, ktorú môže spotrebiteľ použiť pre komunikáciu v akejkoľvek forme z poskytovateľom úveru; súd sa však v rámci dokazovania stotožnil v plnom rozsahu so skutočnosťou, že v úverovej zmluve absentuje kogentná náležitosť stanovená ustanovením § 9 ods.2 písm. f) zákona 129/2010 Z. z., a to uvedenie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru; samotná zmluva v tomto smere obsahuje dojednania o počte splátok dojednaných na základe zmluvy na poskytnutú istinu a termín splatnosti týchto splátok; takýto údaj však podľa názoru súdu nemôže plnohodnotne bez zavádzania spotrebiteľa nahradiť údaj o termíne konečnej splatnosti poskytnutého úveru ako to má na mysli ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z.; taktiež podľa názoru súdu v zmluve o poskytnutom úvere absentuje ďalšia kogentná náležitosť, a to uvedenie termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú dané splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia; podľa názoru súdu, samotný uvedený údaj ohľadom počtu splátok a uvedenie začiatku termínu platenia splátok na poskytnutý úver, tento údaj, ktorý je jednoznačne stanovený zákonodarcom ako kogentný nenahrádza; po prevedenom dokazovaní sa súd následne musel stotožniť i s tvrdením samotnej žalobkyne, že čo sa týka údajov o uvedení celkovej čiastky úveru v sume 3.417,60 €, tento uvedený údaj v samotnej spotrebiteľskej zmluve bol uvedený nesprávne, pri zohľadnení ďalších údajov, a to počtu mesačných splátok v počte 60, pri dojednanej splátke v sume 61,08 €, pričom na základe týchto čiastkových údajov by mala byť celková čiastka splatná spotrebiteľom uvedená v sume 3.664,80 € a nie 3.417,60 €“; z dôvodu absencie uvedených náležitostí považoval súd prvej inštancie úver v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. za bezúročný a bez poplatkov; súd prvej inštancie konštatoval, že „pokiaľ teda došlo k plneniu na základe tohto právneho úkonu zo strany žalobkyne v prospech žalovaného v rozsahu presahujúcom plnenie poskytnutého úveru, toto považoval za bezdôvodné obohatenie ktoré vzniklo na strane žalovaného“, ktoré žalobkyni „priznal spolu s úrokmi z omeškania a to odo dňa nasledujúceho po márnom uplynutí lehoty po doručení výzvy na mimosúdne vyriešenie sporu“.

1.4 Súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f), písm. k) a § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 129/2010 Z. z.“) v spojení s § 451 ods. 2 a § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka; o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a náhradu trov konania priznal plne úspešnej pôvodnej žalobkyni.

2. Podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní (§ 393 ods. 2 prvá veta druhá rubrika C.s.p.).

2.1 Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie zo dňa 30.07.2018 (č.l. 76-83 spisu); rozsudok napadol v celom rozsahu; vyjadril názor, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.); nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že zmluva o úvere zo dňa 09.04.2015 neobsahuje zákonné náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z., t.j. údaj o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., t.j. údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a preto úver nemožno považovať za bezúročný a bez poplatkov; domáhal sa eurokonformného výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. v súlade s princípom právnej istoty vo svetle príslušnej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie (rozsudok zn. C-42/15 zo dňa 09.11.2016 a iné), Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (uznesenie sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018) a ďalších rozhodnutí krajských a okresných súdov; v súvislosti s ustanovením § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. poukázal na zmenu účinnú od 01.05.2018, ktorá zaviedla povinnosť uvádzať už len dobu

trvania zmluvy; argumentoval, že údaje uvedené v zmluve sú dostatočné pre určenie konečnej splatnosti sporného úveru; ďalej zdôraznil, že aj uvedenie celkovej čiastky splatnej spotrebiteľom v zmluve je v súlade so zákonom, pretože s poukazom na ustanovenie § 2 písm. h) a g) zákona č. 129/2010 Z. z. nebolo potrebné do celkovej čiastky započítať platby, ktorý zakotvenie do zmluvy nebolo podmienkou jej uzavretia, pričom v samotnej zmluve je zreteľne uvedená informácia o dobrovoľnosti doplnkových služieb; argumentoval aj v prospech správnosti uvedenia výšky ročnej percentuálnej miery nákladov (ďalej aj „RPMN“) v zmluve; na základe uvedeného navrhol zrušenie napadnutého rozsudku a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie alebo zmenu napadnutého rozsudku a zamietnutie žaloby.

2.2 Pôvodná žalobkyňa vo vyjadrení zo dňa 14.09.2018 (č.l. 88-89 spisu) prostredníctvom svojho právneho zástupcu k odvolaniu žalovaného uviedla, že napadnutý rozsudok považuje za zákonný, spravodlivý a náležite odôvodnený a navrhuje jeho potvrdenie; nesúhlasila s tvrdením žalovaného, že poplatok za poistenie bol dobrovoľnou platbou, pretože uvedený poplatok bol zahrnutý vo formulárovej žalovaným vopred pripravenej zmluve o úvere a poistenie s ňou nebolo individuálne dojednané, preto poplatok za poistenie mal byť zahrnutý do výpočtu RPMN ako aj celkových nákladov úveru; zotrvala aj na svojej argumentácii o výške úrokovej sadzby v rozpore s dobrými mravmi ako aj na tvrdení, že v spornej zmluve absentuje údaj o konečnej splatnosti úveru.

3. Dôkazy vykonané v odvolacom konaní a ich vyhodnotenie (§ 393 ods. 2 prvá veta tretia rubrika C.s.p.).

3.1 V prejednávanom spore nevykonal odvolací súd v odvolacom konaní žiadne dôkazy a pri rozhodovaní bol viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.).

4. Zistený skutkový stav a právne posúdenie veci s prípadným odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax (§ 393 ods. 2 prvá veta štvrtá rubrika C.s.p.).

4.1 Krajský súd, funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 34 C.s.p., preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. len v rozsahu odvolania podľa § 379 C.s.p. a z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

4.2 Podľa § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

4.3 Podľa § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

4.4 Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalovaného ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie a udáva, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie ohľadne dôvodnosti žaloby vzhľadom na absenciu zákonných náležitostí spornej zmluvy o úvere podľa § 9 ods. 2 písm. f) a k) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 31.05.2014, v tomto smere si osvojuje dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. na tieto v plnom rozsahu poukazuje. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a reagujúc na odvolacie dôvody odvolací súd udáva, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a súčasne vec správne právne posúdil. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný (§ 379 C.s.p.; § 380 C.s.p.), pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré sa týkajú procesných podmienok (§ 380 ods. 2 C.s.p.).

4.5 V priebehu odvolacieho konania odvolací súd uznesením č.k. 17Co/272/2018-108 zo dňa 10.09.2019 podľa § 80 ods. 1 a 2 C.s.p. v spojení s § 378 ods. 1 C.s.p. pripustil zmenu subjektov na strane žalobcu tak, že namiesto pôvodnej žalobkyne do konania vstúpil žalobca (ako nový žalobca), ktorý v zmysle §

80 ods. 3 C.s.p. prijal stav konania ku dňu jeho vstupu; predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 16.09.2019.

4.6 Odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k správne mu záveru, že v spornej zmluve o úvere zo dňa 09.05.2014 absentujú zákonné náležitosti (§ 9 ods. 2 písm. f/ a písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia spornej zmluvy, t.j. do 31.05.2014) a sporný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia spornej zmluvy, t.j. do 31.05.2014); medzi stranami zostala sporná skutočnosť, či predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere zo dňa 09.05.2014 obsahuje zákonné náležitosti zmluvy a to termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z.) a termín splatnosti jednotlivých splátok, úrokov a poplatkov spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z.); súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru, že sporná zmluva nemá zákonné náležitosti; aj podľa odvolacieho súdu údaj o termíne konečnej splatnosti v zmluve „60 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci“ (bod 43 zmluvy) ani údaj o termíne splatnosti jednotlivých splátok (v bode 40 zmluvy chýba akýkoľvek údaj, len podľa vysvetliviek k tejto časti zmluvy sú splátky splatné tak, že „prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru; pokiaľ kalendárny mesiac nasledujúci po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa poskytnutia úveru, je splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci; dátum splatnosti druhej a nasledujúcich splátok je vždy 15. deň v kalendárnom mesiaci počínajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka“ nie je dostatočne určitý a preto ho považoval za absentujúci v spornej zmluve; z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia spornej zmluvy vyplýva, že každá zmluva o spotrebiteľskom úvere musí okrem iného obsahovať termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru; súčasne z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia spornej zmluvy vyplýva, že každá zmluva o spotrebiteľskom úvere musí okrem iného obsahovať termín splatnosti splátok, úrokov a poplatkov; aj keď v tomto smere zákon výslovne nevyžaduje, aby zmluva obsahovala konkrétny dátum konečnej splatnosti úveru, resp. konkrétny dátum splatnosti jednotlivých splátok, v obidvoch prípadoch však musí ísť o také vyjadrenie, ktoré spotrebiteľovi v každom okamihu umožňuje bez ťažkostí a s istotou konkrétny dátum konečnej splatnosti úveru a konkrétny dátum splatnosti každej splátky jednoznačne identifikovať; sporný termín konečnej splatnosti úveru „60 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci“ ani sporný termín splatnosti jednotlivých splátok „bez uvedenia konkrétneho termínu“ len s vysvetlením, že „prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru; pokiaľ kalendárny mesiac nasledujúci po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa poskytnutia úveru, je splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci; dátum splatnosti druhej a nasledujúcich splátok je vždy 15. deň v kalendárnom mesiaci počínajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka“ za také odvolací súd nepokladá, pretože predovšetkým v okamihu uzavretia spornej zmluvy nebolo možné zo strany spotrebiteľa (pôvodnej žalobkyne) bez ťažkostí a s istotou hneď jednoznačne určiť konkrétny dátum konečnej splatnosti úveru, resp. konkrétne dátumy splatnosti jednotlivých splátok úveru; nakoľko v prípade spornej zmluvy o spotrebiteľskom úvere ide o spotrebiteľskú zmluvu, ktorá bola aj v týchto častiach vopred formulovaná zo strany žalovaného, táto skutočnosť musí ísť na jeho ťarchu; nie je rozhodujúce, že v čase uzavretia spornej zmluvy nemohol žalovaný poznať predmetné údaje a uviesť ich v zmluve, pretože to bol práve žalovaný, ktorý zvolil pre sporný právny vzťah s pôvodnou žalobkyňou zmluvu o úvere ako zmluvný typ (a nie zmluvu o pôžičke), preto neschopnosť uvedenia sporných údajov na strane žalovaného ako dodávateľa nemôže ísť na úkor zrozumiteľnosti a určitosti zmluvy pre pôvodnú žalobkyňu ako spotrebiteľa; odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že postúpenie pohľadávky pôvodnej žalobkyne na žalobcu v priebehu konania nič nezmenilo na spotrebiteľskom charaktere prejednávaného sporu, pretože rozhodujúca je povaha účastníkov v čase uzavretia spornej zmluvy o úvere; odvolací súd sa nestotožnil ani s poukazom žalovaného na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie zn. C-42/15 zo dňa 09.11.2016, pretože v uvedenom rozhodnutí súdny dvor pripustil neuvedenie konkrétneho dátumu splátok úveru v zmluve len v prípade, pokiaľ „podmienky zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok“, rozhodnutie teda sleduje v prvom rade ochranu spotrebiteľa pred možnosťou takej formulácie zákonných náležitostí spotrebiteľskej zmluvy, ktorá by od spotrebiteľa vyžadovala neprimerané úkony (výpočty) za účelom dosiahnutia informácií, ktoré majú byť zrejmé priamo z obsahu zmluvy v čase jej uzavretia bez ďalších dodatočných úkonov; podľa odvolacieho súdu neobstojí ani poukaz žalovaného na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018 a domáhanie sa

eurokonformného výkladu dotknutých ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z., pretože v predmetnom rozhodnutí ako aj v mnohých ďalších (porovnaj napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/235/2017 zo dňa 21.12.2018, sp. zn. 3Cdo/45/2018 zo dňa 22.11.2018, sp. zn. 5Cdo/132/2017 zo dňa 29.10.2018, sp. zn. 3Cdo/56/2018 zo dňa 17.04.2018, sp. zn. 4Cdo/187/2017 zo dňa 23.04.2018 alebo sp. zn. 4Cdo/211/2017 zo dňa 23.04.2018) dospel najvyšší súd k záveru, že zmluva o úvere nemusí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny a oddelene výšku, počet a termíny splátok úrokov a poplatkov (t.j. presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok v podobe určenia, aká časť každej jednotlivéj splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť na splátku bežného úroku a poplatkov), čo však nebola sporná otázka v prejednávanom spore, keď z uvedených rozhodnutí nevyplýva záver, že by zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusela obsahovať splatnosť jednotlivých splátok úveru; neobstojí ani poukaz žalovaného v odvolaní na rozsudok Okresného súdu Poprad zo dňa 21.11.2017 a rozsudok Okresného súdu Lučenec zo dňa 16.10.2017, pretože predmetom ani jedného z nich zo skutkového hľadiska nebola situácia, kedy zmluva o úvere vôbec neobsahovala údaj (termín) splatnosti jednotlivých splátok ako to bolo v prejednávanom spore; nakoniec neobstojí ani poukaz žalovaného na zmenu právnej úpravy vo vzťahu k ustanoveniu § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. s účinnosťou od 01.05.2018, pretože v zmysle zákazu retroaktivity je pre splnenie zákonných náležitostí rozhodujúce znenie zákona v čase uzavretia spornej zmluvy o úvere; odvolací súd preto v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že sporná zmluva o spotrebiteľskom úvere zo dňa 09.05.2014 neobsahuje termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia spornej zmluvy a ani termíny splatnosti jednotlivých splátok istiny podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia spornej zmluvy, poskytnutý úver je preto potrebné podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia spornej zmluvy považovať za bezúročný a bez poplatkov, pretože absencia týchto údajov spochybňuje možnosť pôvodnej žalobkyne ako spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku podľa spornej zmluvy; platby pôvodnej žalobkyne žalovanému nad rozsah poskytnutého úveru v sume 2.000,- € je preto potrebné považovať za bezdôvodné obohatenie žalovaného, ktoré je v sume 712,52 € povinný vydať spolu s príslušenstvom v podobe úrokov z omeškania. Na základe uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a to vrátane výroku o trovách konania, ktorý bol tiež vecne správny a odôvodnený plným úspechom pôvodnej žalobkyne v spore.

5. Podstatné vyjadrenia strán prednesené v konaní na súde prvej inštancie, s ktorými sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal súd prvej inštancie (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 prvá veta C.s.p.).

5.1 V prejednávanom spore odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie ani v obsahu spisu neidentifikoval žiadne podstatné vyjadrenia strán, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal.

6. Podstatné tvrdenia strán uvedené v odvolaní (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 druhá veta C.s.p.).

6.1 Žalovaný podané odvolanie ťažiskovo odôvodnil tým, že v prejednávanom spore dospel súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Skutkové zistenia súdu prvej inštancie z vykonaných dôkazov ako aj právne posúdenie veci vo vzťahu k absencii zákonných náležitostí spornej zmluvy o úvere a z toho plynúceho záveru o tom, že sporný úver je bezúročný a bez poplatkov však považuje odvolací súd za správne (body 4.4 až 4.6 odôvodnenia).

7. Na základe uvedeného odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

8. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci a v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Nakoľko žalobca bol

v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný, priznal mu odvolací súd proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Z dôvodu vykonateľnosti rozhodnutia o trovách konania formuloval odvolací súd výrok o nároku na náhradu trov odvolacieho konania do povinnosti ich náhrady (porovnaj napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/222/2016 zo dňa 23.03.2017, sp. zn. 6Cdo/57/2017 zo dňa 30.05.2017, sp. zn. 6Cdo/196/2016 zo dňa 22.06.2017 a sp. zn. 7Cdo/123/2016 zo dňa 04.04.2017). O samotnej výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

9. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa

toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).